

Arrest

nr. 69 457 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 september 2006 een asielaanvraag in. Hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 9 oktober 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing

een dringend beroep in bij de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal)

1.3. Op 22 november 2006 besliste de commissaris-generaal dat verder onderzoek inzake verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal nam op 15 maart 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.5. Bij arrest nummer 1092 van 30 juli 2007 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 29 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 14 november 2007 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.8. Op 10 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 23 oktober 2008 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze aanvraag werd op 27 maart 2009 ontvankelijk verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 27 juli 2010 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 16 september 2010 ter kennis gebracht. Verzoeker diende tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nummer 53 613 van 22 december 2010 verwierp de Raad het tegen de beslissingen van 27 juli 2010 ingestelde beroep.

1.12. Bij aangetekend schrijven van 11 mei 2011 diende verzoeker een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 juni 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 5 augustus 2011 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door : [H., A. R.] [...]

nationaliteit: Irak

[...]

in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden: Artikel 9 ter - § 3 3 ° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9 ter een medisch getuigschrift over gedateerd op 10/02/2011. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art. 9 ter § 1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 12.05.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter § 3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2 ° van de Wet van 15 december 1980).”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 16 september 2010 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet langer het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het ingestelde beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 5 augustus 2011 ter kennis werd gebracht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur” en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] Het ingediende medisch attest en het standaard medisch attest, dat sinds eind januari 2011 dient aangewend te worden, zijn volledig gelijk. Enkel de hoofding van het attest verschilt. De gevraagde gegevens betreffende het ziektebeeld van de aanvrager is in beide attesten geheel gelijk. De DVZ heeft aldus nagelaten een inhoudelijke vergelijking van de twee attesten uit te voeren. De DVZ heeft slechts een oppervlakkige prima facie toets uitgevoerd, op basis van de hoofding van het medisch attest.

[...]

De hoofding van het door verzoeker ingediende medisch getuigschrift bevat de volgende vermelding:

“MEDISCH ATTEST

Bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (F.O.D. Binnenlandse Zaken)”

De hoofding van het standaard medisch getuigschrift bevat de volgende vermelding:

“FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN

Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken

MEDISCH GETUIGSCHRIFT

Bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Met uitzondering van de hoofding is het ingediende medisch attest inhoudelijk volledig gelijk aan het standaard medisch attest. Het ingediende attest vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan de ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te meer in de memorie van toelichting het volgende wordt bepaald met betrekking tot het medisch attest:

“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegeven noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen.

Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt.

De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.” (Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 147).

Het ingediende medisch attest voldoet volledig aan het model zoals voorgeschreven door het KB van 24 januari 2011 en beantwoordt aan de ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het attest de ziekte vermeldt, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Tenslotte verwijst verzoeker naar de beslissing van uw Raad van 18 mei 2011, nr. 61 726 waar de voorzitter van oordeel is dat de DVZ heeft nagelaten een inhoudelijke vergelijking van de twee attesten uit te voeren en slechts een héél oppervlakkige prima facie toets heeft uitgevoerd, op basis van de hoofding van het medisch attest en dat dergelijke werkwijze niet strookt met een zorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de opgesomde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De verwerende partij benadrukt dat het medisch getuigschrift dat verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd inderdaad niet het medisch getuigschrift betref[t] dat hij hoorde voor te leggen, zoals bepaald in het KB van 24 januari 2011.

Een vergelijking met het standaard medisch getuigschrift zoals toegevoegd in bijlage bij het KB dd 17.05.2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en gewijzigd bij KB van 24 januari 2011, toont duidelijk aan dat geen gebruik werd gemaakt van dit standaard medisch getuigschrift.

Deze vaststelling volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het door verzoeker voorgelegde medische getuigschrift is immers gericht aan de raadgevend geneesheer en niet aan de 'Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken'.

Het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geeft in de bijlage het model weer van het medische getuigschrift dat bij een aanvraag 9ter dient gevoegd te worden. De hoofding van dit getuigschrift luidt als volgt:

"MEDISCH GETUIGSCHRIFT

**bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties
bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken"**

en in het Frans:

**«SERVICE PUBLIC FEDERAL INTERIEUR
Direction générale de l'Office des Etrangers
CERTIFICAT MEDICAL
destiné au Service Régularisations Humanitaires
de la Direction Générale de l'Office des Etrangers »**

Uit het administratieve dossier blijkt dat de het medisch getuigschriften bijgevoegd door verzoeker, niet voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het voormelde KB. De bijgevoegde getuigschriften waren bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk bevonden aangezien verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden zoals reeds supra uiteengezet.

[...]

Conform het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient verzoeker een standaard medisch getuigschrift over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart de aanvraag onontvankelijk indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voormelde voorwaarden van ziekte, graad van ernst en noodzakelijke behandeling.

De aanwezigheid van een standaard medisch getuigschrift met de noodzakelijk vermeldingen is derhalve een ontvankelijkheidsvereiste die door de gemachtigde (en niet door een geneesheer) moet worden gecheckt. Hierin ligt een der hoofdredenen waarom het nieuw modelgetuigschrift aan de gemachtigde is geadresseerd en niet aan een arts.

Door de gemachtigde werd dan ook terecht geoordeeld dat het standaard medische getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Het attest is immers niet gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals voorgeschreven in het standaard model, doch enkel aan de geneesheer.

De vaststelling dat het standaard medisch getuigschrift zoals vereist door artikel 9ter § 1 van de wet van 15/12/1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24 januari 2011 niet wordt toegevoegd aan de aanvraag, volstaan om de bestreden beslissing te ondersteunen.

De verwerende partij betwist geenszins dat de beoordeling en de appreciatie van de inhoud van het medische getuigschrift aan de ambtenaar-geneesheer toekomt. De verwerende partij merkt evenwel op dat de gemachtigde op geen enkel ogenblik een inhoudelijke beoordeling van het medisch getuigschrift heeft gemaakt.

In tegenstelling tot het oude artikel 9ter eist het nieuwe artikel het aanvoeren van een medisch getuigschrift waarvan niet enkel de medische inhoud (vermelding van ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling) maar ook de vorm voorgeschreven wordt. (Art 9ter §1).

Gezien de concrete inhoud van het nieuw art. 9ter § 1, noopt de gezamenlijke lezing van art. 9ter § 1 van de Wet voormeld en nieuw art. 7§ 1 van het K.B. voormeld, tot de vaststelling dat de aanvraag 9 ter dient vergezeld te zijn van:

een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Indien deze stukken niet of slechts gedeeltelijk voorliggen, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Art 9ter §3, 3° voorziet niet enkel in de onontvankelijkheid van de aanvraag indien het aangevoerde medisch getuigschrift een medisch inhoudelijk gebrek toont, maar evenzo indien “het standaard medisch getuigschrift” niet wordt voorgelegd. Het is overigens dit getuigschrift dat de voorgeschreven medische informatie moet bieden (Art 9ter §1 vierde lid: “Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte... etc)

De wetgever heeft de ontvankelijkheid van de aanvraag niet enkel willen doen afhangen van de aanwezigheid in het medisch attest van de voorgeschreven medische informatie. Hij achtte de conforme vorm van dit medisch attest even belangrijk gezien het gebrek aan conformiteit, net zoals een medisch-informatief gebrek, evenzeer de onontvankelijkheid van de aanvraag tot gevolg heeft.

De wetgever heeft tevens geen gradatie ingevoerd m.b.t. de vormelijke conformiteit. Hieruit moet worden afgeleid dat hoewel de gemachtigde voortaan de exclusieve bevoegdheid heeft omtrent de ontvankelijkheid (aanhef art 9ter §3) van de aanvraag, zijn nazichtbevoegdheid van de vormelijke conformiteit van het medisch attest hem niet toelaat een relatieve conformiteit te aanvaarden. Hij dient zich te beperken tot de vaststelling of het voorgelegd document al dan niet volledig conform is met het standaard medisch getuigschrift gepubliceerd als bijlage bij het KB van 24 januari 2011.

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de beslissing genomen werd op basis van een correcte voorstelling van de feiten waardoor verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden en evenmin een schending van de motiveringsplicht.”

3.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de eerste bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verweerder houdt voor dat het medisch attest dat door verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden werd gevoegd geen “standaard medisch attest” is dat werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegde, behoudens de hoofding, volledig gelijk is aan het standaard medisch attest zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het ingediende medisch attest omvat alle vragen die zijn voorzien in voormeld standaard medisch attest en de antwoorden op deze vragen die, na een ontvankelijkheidsonderzoek, een ambtenaar-geneesheer dienen toe te laten om, snel en met kennis van zaken, te beoordelen of verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Met betrekking tot de verschilpunten die verweerder heeft ontwaard tussen de hoofding van het door verzoeker neergelegde medisch attest en het voormelde standaard medisch attest benadrukt de Raad dat het feit dat in de tekst van de hoofding van het standaard medisch attest tussen de woorden “bestemd voor” en de woorden “de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken”, de woorden “de adviserende arts van” werden gevoegd op zich niet toelaat te besluiten dat het aangebrachte medisch attest niet het standaard medisch attest zou zijn zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het gegeven dat een modelformulier dat als bijlage is gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 en dat bestemd is om door een arts te worden ingevuld niet enkel op de daartoe voorziene plaatsen werd aangevuld, doch tevens in de hoofding, maakt immers niet dat het niet langer om het bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 voorziene modelformulier gaat. Deze toevoeging verhindert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid die belast is met het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag ook niet te verifiëren of aan alle vormvereisten die de wetgever heeft opgelegd – door verweerder in de nota met opmerkingen “de noodzakelijke vermeldingen” genoemd – is voldaan. Aangezien uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de ambtenaar-geneesheer die belast wordt met het verstrekken van een advies inzake aanvragen om machtiging tot verblijf deel uitmaakt van de “Directie Toegang en verblijf – Dienst Humanitaire Regularisaties”, kan verweerder ook niet voorhouden dat het medisch attest dat verzoeker neerlegde, nu het verwijst naar een adviserend arts die tewerkgesteld is binnen deze dienst, niet gericht is aan de “Dienst Humanitaire Regularisaties.” De Raad wijst er voorts op dat de aanvraag van verzoeker, waarvan het standaard medisch getuigschrift een onderdeel is, aangetekend werd verzonden

aan de “*Dienst Humanitaire Regularisaties*”, zodat verweerder niet kan beweren dat de aanvraag niet aan de bevoegde instantie werd overgemaakt.

Het is in casu voorts kennelijk onredelijk om louter op basis van het feit dat in de hoofding van het door verweerder neergelegde medisch attest het woord “*getuigschrift*” dat in het standaard medisch getuigschrift is opgenomen werd vervangen door het synoniem “*attest*”, dat de vermelding “*FEDERALE OVERHEIDSDIENST*” werd afgekort tot “*F.O.D.*” en dat de woorden “*Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken*” slechts eenmaal werden vermeld in plaats van tweemaal – een herhaalde vermelding in het standaard medisch getuigschrift waarvan de Raad de meerwaarde niet kan inzien – te oordelen dat niet het door de wetgever bedoelde standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd.

Verzoeker kan derhalve gevolgd worden in zijn stelling dat de materiële motiveringsplicht werd miskend.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK